

efter Uge og Maaned efter Maaned have hørt om og set i Tidenden fra det andet Ting, skulde optages her til fornøjet Droskelse, vilde det jo være et Drøvdyggerarbejde. Det tror jeg ikke, er Meningen. Hvis Landstinget skulde gennemgaa alle Entelthederne, maatte Grundloven have lydt anderledes, saa maatte det have været bestemt, at Finansloven skulde forelægges samtidig i begge Ting, og saa maatte der have været Aftaler eller bestemte Regler om, hvorledes Arbejdet skulde fordeles. Dette tror jeg ikke, at man kan komme bort fra.

Jeg er for Resten enig med det ærede kongevalgte Medlem i den Sætning, han udtalte, at det gælder om, at vi komme til at arbejde med Almenvellet for Dje, saa at vi ikke klasselovgive. Jeg tror ogsaa, det er en af de Ting, man har været for meget inde paa under Storpolitikkens Periode til alle Tider, ogsaa fra de Herrers Side; man har været for meget inde paa at klasselovgive saaledes, at man søgte at være dem til Behag, fra hvem man havde hentet sin Støtte. I saa Henseende tror jeg, det gælder om at staa fast ikke mere at klasselovgive, men at arbejde med Almenvellets Tarv for Dje, hvilket selvfølgelig ikke udelukker, at der ogsaa gøres noget for de enkelte Klasser, men kun forsaavidt det, der gøres for disse Klasser eller de forskellige Samfundslags Interesser, ogsaa tjener Almenvellet.

Den ærede Landstingsmand vilde ikke komme ind paa Finanslovens Enkeltheder, og det skal jeg heller ikke gøre i den Forstand, at jeg derved indlader mig paa de enkelte Poster. Derimod tror jeg, at det vil have nogen Interesse, at man gør sig klart, hvorledes den finansielle Stilling nu i Virkeligheden er, og jeg har i saa Henseende søgt at anstille saa objektive Betragtninger som muligt for at komme til Bunds i, hvorledes den virkelig er uden at overdrive til nogen Side. Jeg kan jo tage fejl, men saa staar det ærede Medlemmer frit for at rette mig, og jeg vil vel saa ogsaa blive rettet. Medens jeg tidligere, naar jeg har haft Ordet herom — ikke i Fjor, men de foregaaende Aar — har taget en lang Narrætte tilbage og sammenlignet den nuværende finansielle Stilling dermed, er jeg i Aar ikke gaaet den Vej, men har simpelthen holdt

mig til de sidste Aar, Provisorietiden, for at bruge et kort Udtryk, og sammenlignet Status nu med Status paa den sidste af Rigsdagen vedtagne Finanslov og den finansielle Stilling da. — Den finansielle Stilling den 31te Marts 1885 var da den, at Regnskabsbeholdningen lød paa 58,863,663 Kr. I 1890 samme Dato lyder den paa 44,484,368 Kr., og der bliver da en Tilbagegang af 14,379,295 Kr. eller med et rundt Tal 14½ Mill. Kr. Det er imidlertid næppe noget paalideligt Opgør for den virkelige finansielle Stilling, idet Regnskabsbeholdningen jo omfatter en hel Del Papirer og Ting, der ikke ere rentebærende, blandt andet de 5 Millioner til Bestyrelsen, for ikke at tale om andet Mellemværende paa andre Punkter. Det er altsaa næppe noget Udtryk for den virkelige finansielle Stilling. Jeg har derfor ogsaa søgt at saa et andet Udgangspunkt derfor og tillige søgt at komme Mutiden saa nær som muligt. Efter den Opgørelse, som Finansministeren fremsætter i Aamærkningerne til Finansloven for 1884—85, var den rentebærende Formue — nu understreger jeg Ordene: den rentebærende Formue — 47,405,007 Kr. Efter Opgørelsen den 10de Januar 1891 er den samme rentebærende Formue den 31te December 1890 20,280,670 Kr., og der bliver altsaa en Tilbagegang af lidt over 27 Mill. Man maa imidlertid ogsaa se paa Reserverfonden, hvorimod jeg har ladet Kongeriget's øvrige Aktiver ude af Betragtning. Ganske vist er der stet lidt Omvæltning, men ikke nogen, som jeg tillægger afgørende Betydning, bl. a. ere saaledes de vestindiske Aktiver, der ikke staa i synderlig Kurs, blevne forøgede, men til Gengæld ere andre blevne formindskede, saa det kan jeg altsaa lade ude af Betragtning. Jeg antager, at naar jeg tager Reserverfonden, den rentebærende Del af Formuen og Reserverfonden, saa kommer jeg omtrent til et rigtigt Resultat. Reserverfonden var i 1885 19,280,830 Kr., i 1890 17,821,796 Kr., eller en Tilbagegang af ca. 1½ Mill. Følgelig er Tilbagegangen 28½ Mill. i hele Provisorietiden, men der er ogsaa til Gengæld en Fremgang, og man maa tage alt med, hvis man skal være fuldstændig objektiv, hvad jeg ønsker at være; skulde jeg tage fejl, ster det ikke med min gode Vilje. Statsgælden var den 31te